

Visszacsapás Délről

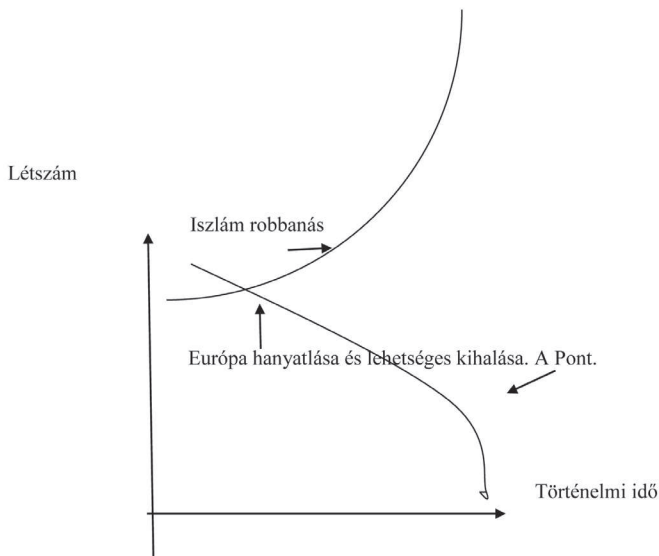
(Bevezetés) A múlt évszázadban megindult Európa felé egy sokágú migrációs hullám, mintha egy szökőár volna, amely a 21. században elsöpörné Európát, de az Egyesült Államokat és Oroszországot is. A nyitott határok elmélete és gyakorlata idézte elő ezt a nem sokára bekövetkező demográfiai, kulturális és vallási, közbiztonsági katasztrófát. Eddig még csak Nyugatról és Keletről beszéltünk. A Nyugat volt a példa a tudományokban, filozófiában, művészetben, politikában és a győztes háborúkban stb. Közép- és Kelet-Európában. Oroszországban is: ott főként Rettegetett Ivántól Első Péteren át II. Katalinig és végül még a napjainkban is. De a nyugati példa nemcsak a Távols-Keletre, hanem az Atlanti-óceánon túlra is eljutott, egész Amerikára. Ennek az alapvető oka az európai kultúra nemcsak terjesztése, hanem sekélyes reklámozása is volt. De hogy ennek a módszernek – azaz a pökhendi önreklámozásnak – a mellékhatása az európai nemzetek tragédiája lesz, azt mintha senki sem gondolta volna végig. Ugyanis az sem kizárt, hogy ez a mostani egy jól megszervezett és finanszírozott migráció, melyben nem menekültek, hanem egyelőre fegyvertelen katonák jöttek, menekülteknek álcázva.

(Fordulat) Most viszont Északról és Délről fújnak a szelek. A Nyugat megmaradt példának a Dél számára is. A jelentős hajóutak a 15. és 16. századtól kezdve bejárták az Atlanti-, Csendes- és Indiai-óceánokat. És ahova az európaiak eljutottak, ott kutattak, felfedeztek és gyarmatokat létesítettek. Ezek a gyarmatok részint ki lettek fosztva, részint az őslakosság a kimerülésig lett dolgoztatva, olyannyira, hogy a gyarmatok lakosságának el kellett felejtenie őseinek tudását és annak gyakorlati alkalmazását. A Nyugat és ma már Észak (Skandinávia és Finnország) nem spontánul váltak példaképpé, hanem tudatosan és következetesen terjesztették magukról azt, hogy társadalmi berendezkedéseik mind az egész világra kiterjedően és az egész történelemben a lehető legjobb politikai berendezések: a szabadság és a demokrácia birtokosai és példaadói. A gyarmatok népessége úgy lett nevelve, miszerint ők alacsonyabb rendű emberek.

A nyugati példa annyira vonzó lett, hogy 1910 körül a globális pénzügyi világhatalom megszervezte, sőt világgá kürtölte, hogy ez a nyugati demokrácia és a szabadság mintaképe. De a Nyugat nemcsak tetszelgett magán, hanem a győzelmet ultima ratioként alkalmazta: fegyverekhez nyúlt és lebombázta Jugoszláviát, Líbiát, Irakot, Szíriát, Afganisztánt stb. Mi több, megszervezte és fölfegyverezte az Iszlám Államot, amelyik még kegyetlenebbül bánt el szinte mindenütt és mindenkivel – kiváltképpen a keresztényekkel és a műemlékekkel a Közel-Keleten. Az elpusztított és rommá tett területekről és országokból megindultak a jól eligazított és finanszírozott „menekülők” az egyesült Európába, ahol demográfiai robbanást idéznek elő. Ahogy Soros György elképzei – Európába majd évente 1 000 000-an jönnek át a Földközi-tengeren, és akkor hamarosan Európa egy új iszlám nagyhatalom lesz, amit majd bombázni lehet.

(Demográfiai robbanás) Európát elárasztották a migránsok, de az európai emberek számukban gyorsan fogynak, majd a tendencia szerint hamarosan kihalnak. A migránsok viszont, akik főként muzulmánok, iszlamisták, rengeteg gyereket nemzenek és szülnek. Kik nevezünk migránsnak? Ezek lehetnek valóban menekülők, de akkor gyávák és félnékek, mi több hazaárulók. A migráns férfiak miért nem harcolnak és építenek? Afganisztánban, de például Szíria túlnyomó részén is most már béke van. Igaz, ez az ország csak romjaiban áll. Az Iszlám

Államot, parancsnokságát, fegyverraktárait és kiképzőtáborait lebombázták Oroszország és Franciaország légideszantjai. Sajnos, csupán Szíriában. Ami Irakot illeti, ott az új Amerika és báb-kormányai. Az Iszlám Állam tehát ma is él és terjeszkedik, Irakban és tovább, és mi egy újabb bevándorlóhullám elébe nézhetünk. Ezt már az Egyesült Államok és Anglia is megelőgték, és 2015 óta már ők is bombázzák az Iszlám Államot. A németek – bár számos történelmi vereségük okán félnek az ilyen jellegű akcióktól – följánlották a csak légi felderítéseket. Európának egyre inkább stagnál a lakossága, s ez várható a közeljövőben is. De ez egy furcsa összetételű lakosság lesz. A kb. 700 millió európai (ebből nagyjából 500 millió az EU tagállamainak lakossága) még tartja magát, ám egy ponton túl nemhogy hanyatlásnak indul, hanem zuhanásba kezd. Mivel a bevándorlók túlnyomó része muszlim, akiknek demográfiai ereje fölfelé tart, ők pótolják a zuhanó európai népességet. Ahogy ezeket az alábbi kép mutatja:

Ennek a helyzetnek főleg családi okaik vannak. A vallás, a korai házassági szokások kedvez a gyermekek nagy számának és engedelmességének. Az iszlám szigorú patriarchális viszonyokat teremt, az asszonyok a gyermeknevelésben élhetik meg magukat. A másik oldalon, mivel Európa emancipálta a hölgyeket, rájuk szabadította férjeik helyett a főnökeiket, akik annyi terhet tettek az asszonyokra, amennyit a profit megkívánt. A gyerekekre és a nevelésükre a munkahelyen kizsákmányolt asszonyok többsége fáradt és kedvetlen. Kérdezem: mit jelenthet mindez az európai népességre? Családonként legfeljebb 0 vagy 1 gyermek.

(*Ami van ma*) A gépesítés tönkretette, több helyen meg is semmisítette az ország bázisait: a parasztot és a proletárt is. A proletárt, mint munkaerőárut, végleg kivonta a forgalomból a nagy ellenség, a gép. Amikor először az USA-ban kutattam a New York State University College in Center for Studies in Creativity at Buffalo-n a rendszerváltáshoz közel, 1987–1988 években, az első 6 hónapban összesen 3 fizikai munkást láttam. Ezért lett az Egyesült Államokban gépi civilizáció, míg a kultúra ott már többnyire csak import. Ám a parasztot most próbálja a magyar kormány újra munkába állítani. E cél nemes, hiszen a paraszt nem

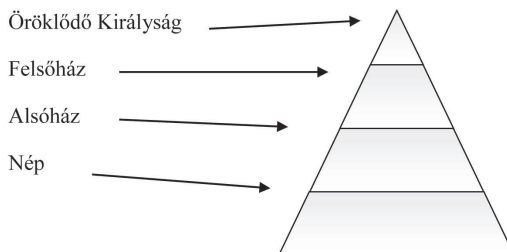
csak a kemény fizikai munkához ért, hanem megteremtette a népművészetet – zenét, táncot, hímzést, népmeséket – és mindenekelőtt a biotermékeket. A földműves családok – nem egykéket, hanem – sok gyereket nemzenek és szülnék, azaz akaratlanul megoldják az ország népességi problémáit. De azt sem szabad elfelejteni, hogy a földműves a legjobb katona is volt. *A parancsnokság a magyar katonát – nem hadseregbe, hanem – honvédségbe hívta be, melynek állománya nagyrészt a földműves volt.* De a visszaállítás módszere beteg. Miért?

A válasz kézenfekvő, ugyanis ahelyett, hogy az illetékesek földet osztanának, vagy bérbé adnák az állami földeket, licitálásra hívják a jövőendő vagy már dolgozó parasztokat is. A licitáláson ki nyer? Az, aki a tökeerősebb. Így fönnáll a valóságos lehetősége annak, miszerint egy gazdag külhoni – nem pedig egy szegény magyar – nyer a licitáláson. Illetve, hogy egy megvett magyar licitáló a külföldi pénzen nyer a külhoni számára, miközben a megnyert föld a megvett magyar nevében van. És ha ez megvalósul, akkor oda kerülünk, ahova Raffay Ernő – volt magyar hadügyi államtitkár – kutatásai szerint Trianon előtt voltunk (Raffay 2015). Akkor ugyanis Románia és az antant bankjai pénzelték a román parasztokat, akik rendre megvették az erdélyi magyaroktól ezek parcelláit. Tehát a trianoni békekötés is hivatkozhatott erre a körülményre. Isten mentse meg ezt a kis országot még egy új Trianontól! Sajnos már napjainkban sem kizárhatóak az illegális zsebszerződések. Itt fölmerül a kérdés, vajon milyen társadalmi rendszer óvhatna meg az ilyen szomorú lehetőségektől. Amit az alábbi tartalmak mondanak, a mi magunk számára is csak egy feltevésnek tekintjük.

(Hipotézis) A rendszerváltás első 25 évében kiderült, hogy a kegyetlen neomanchesteri gazdaság és egy fáradt, beteg demokrácia alatt éltünk. Amit kitermelt, az a nagy százalékú, néhol 40%-os munkanélküliség, a puhány, demoralizált polgár, a modern fegyverekkel (atom, gáz, biológiai és vegyi) vívott véres háborúk, sápadt szegénység, undorító nyomor, értékpusztulás, és a népvándorlás délről, hogy a nemzetállamoknak még a hírüket is mélyre ássa egy – valljuk be – ismeretlen 300-as nagytökés csoport. Másoldalt meg: csak az atomfenyegetés és az internet. Mit tehetnek ebben a helyzetben a magas műveltségű értelmiségi középosztály tagjai? A bíráló nem elég. Valamilyen kiutat kellene találni a fentiek megoldására.

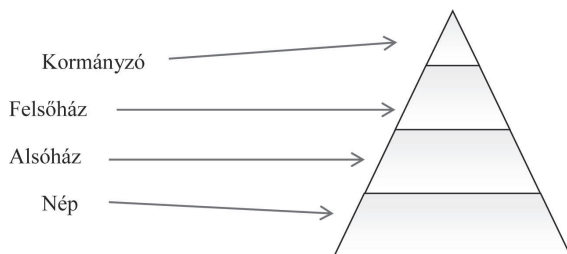
E sorok írója kidolgozott egy – részben új, részben régi – hipotézist, amelyet sokan háborogva utasíthatnak el, bár e hipotézis gyökerei az elmúlt történelem, a 19. század mélységében és még messzebb is gyökereznek. Abban a században – Európában – alkotmányos királyságok léteztek. Még ma is tovább élnek Nagy-Britanniában, Hollandiában, Dániában, Spanyolországban és Belgiumban. A 19. században virágoztak a művészetek, a tudományok és a közgazdaságtan. E század második felét „ezüstkornak” nevezték el. Hogy is nézett ki akkor a társadalom szerkezete vagy struktúrája?

Az alábbi ábra egy lapos piramis. A mi lapos piramisunk az európai ezüstkort mutatja be. Íme, az alkotmányos királyság:

A nép a parlament alsóházába képviselőket választ, akik jelzik az ország, a nemzet aktuális gondjait, problémáit és megoldásait. És a legújabb problémákat is felvetik. Ez a taktikai szint. A felsőházban az arisztokraták gyűlnek össze, és képviselik a tradíciókat, a műveltséget, a múltat és az identitást. Ez a stratégiai szint. A király – alkotmányos keretek között – kiemeli az értékes embereket és lelöki a hitvány és áruoló személyeket.

De az én lehetséges lapos piramisom így néz ki:

Az én ábrám írásbeli jelzései csak látszatra azonosak az előző ábra jelzéseinek jelenségeivel. Ugyanis a rendszerváltás óta a nép fogalma alaposan megváltozott. *A népet újra kell definiálni, miszerint csak az tartozik a néphez, akinek van annyi tájékozottsága, mellyel kompetens választásokat tud adni. Kizárva ezzel a demagógia – amely mindegyik demokráciának a halála volt – rémképét.* A lezüllött csürhe nem tartozik a népbe. A számos munkanélküli és megváltozott képességű embert a választások előtt meg kell vizsgálni és csak sikeres tájékozódás után fölvenni a lehetséges szavazók listájára. Ez garantálja az alsóházi képviselők minőségét. A felsőház nem a nagytőkések és a vagyonosok, sem az akadémikusok találkozója. Helyettük az alkotásaikkal igazoltan jelentős alkotók munkahelye. A nemzet mélyen és tisztességesen gondolkodó embereit foglalja magában. Belőlük kerülhetne ki – az ábráinkon nem szereplő – Koronatanács mintájára a Kormányzótanács.

Magyarországon ma nem lehet király, mert az Árpád-dinasztia hamar kihalt III. Endrével (András) 1301. január 14-én. Utána nagyrészt szájalmas, de csak nagy ritkán tehetséges külhoni uralkodók jöttek. A vége a Habsburgok által félgymatosított Magyarország, s az Osztrák–Magyar Monarchia lett. És azóta is tart a harmadik interregnum. Az interregnumokban kormányzók védték katonailag és építették, szépítették az országot: Hunyadi János, Kossuth Lajos és Horthy Miklós. Nem az ő hibájuk volt, hogy az ország sorjában a ravasz török, a gőgös német uralma és a kegyetlen szovjeturalom alá került. Jelenleg már a negyedik interregnumba léptünk – szerintem két kiváló politikus kivételével – számos jelentéktelen pártvezér és parlamenti szónok uralja az országot. Miért nem tehetnék meg ezek közül a lehető legjobbat kormányzónak? Ugyanis az elnöki rendszerek nem sikerült kísérletek. Az államelnökök – ugyanúgy, mint a képviselők – nem annyira tenni, hanem elsősorban csak tetszeni szeretnének. Durvák, vagy úgy beszélnek, hogy a közheyeikkel szimpatikusak legyenek. A fent említett magyar kormányzók ezzel szemben – ahogy a történelmi tények mutatják – szuverének, mint a királyok, bátrak, mint a katonák az országra szakadt háborúkban, ámde szerények és dolgozók voltak, mint az egyszerű emberek. Nem ez lenne-e a mi utunk?

(Igazolás) Én azt gondolom, hogy igen, hiszen régebben is a hanyatló vagy zsákutcában rekedt társadalom, kultúra vagy civilizáció mindig a múltban kereste azt a történelmi modellt, amely fellendíti őket. Ilyen volt a reneszánsz és a klasszicizmus, amely

az ókorban keresett ihlető példákat. Vagy a reformáció, melynek ágai, az anglikán és a lutheránus, protestáns, unitárius egyházak stb. az őskereszténységben (egyések még az Ótestamentumban is) találták meg önmagukat. Vagy az igazi marxista baloldal az őskommunizmust tette meg ideáljának. De még az egyes alkotó ember is, Sigmund Freud kutatása szerint, először visszaesik (regresszió) élete megoldott állapotaiba, hogy ezt a megoldást mutatis mutandis újra alkalmazza (Freud 1982 [magyar kiadás]). Am egyik esetben sem szó szerint. A priori is érthető, hogy a példákat illeszteni kell a kortárs kihívásokhoz.

Európa nem egy egységes kultúra, amely vagy emelkedett, vagy hanyatlott. Egy metafora szerint Európa maga a főnix, „amely eredetileg egy mitikus tűzmadár, mely az egyiptomi mitológia egyik teremtménye volt. Legendái szerint a főnix 500, 1461 vagy 15 294 évig élt (attól függően, milyen eredetű forrásban olvassuk róla). Legismertebb leírása szerint a főnix gyönyörű vörös-arany tollazatú hím madár, mely élete végén fahéj-ágacskákból fészket épít, meggyújtja, és vele együtt porrá ég. A hamvakból ezután egy új, fiatal főnix születik, amely bebalzsamozza az öreg főnix maradványait egy mirhából készült tojásba, és eltemeti Héliopoliszban, a nap városában.” (Wikipédia, főnix címszó).

De szerencsére a térbeli és időbeli szférában Európa mindig talált magának egy régi vagy korabeli mintát, amely számára előkészítette a következő felemelkedést. Erre ma is nagy szükség van. Ugyanis a sokszor ünnepezt rendszerváltás 25 éve alatt alig-alig született meg látható, építő, illetve hallható, akárcsak néhány igazi alkotás. Am a horror, a krimi és a reklám csak úgy dől ránk a televízióból. Elárasztja – vér helyett – üres vízzel az agyainkat. Igaza lehet W. A. Carto-nak, aki szerint Spengler „A nyugat alkonya” című kétkötetes műve (1918-ban adta ki németül) összemérhető Kopernikusz heliocentrikus elméletével, amely 1543-ban született az asztronómiában. (Carto 1995). És valóban: a művészetnek nagy hatalma van a társadalom fölött. Amilyen példát ad, olyanná teszi az embert. Ha a példa egy pozitív hős az „A” kultúrában – azaz az életre irányuló „lenni!” kultúrában –, akkor a társadalom legnagyobb része maga is létezni és fejlődni akar. De ha a példa negatív a „B” kultúrában, a „nem lenni!”, azaz a „halál” kultúrájában, akkor ott megnő a szorongók, depressziósok, betörők, valamint az öngyilkosok és terroristák száma. Ezt a tételt hamar fölismerte, és alkalmazta a pedagógiában a 19. században K. D. Usinszkij, aki egyebek között 1859-től a Szmolnij leánynevelő intézet felügyelője volt (Ушинский 1945-ös kiadás).

(Magyarország sajátosságai) Magyarország sajátos helyet tölt be Európában. Először is ebben a kultúrában többnyire hiányzott a csürhe, aminek oka a széles, konvencionális paraszti kultúra – népművészet – és a jól szervezett munkás-tömeg, amely a munkásotthonokban Ady és Kassák Lajos műveit tanulmányozta (Kassák 1983). Még az „átkosban” is ügyeltek arra, hogy ne legyen munkanélküli. A csavargót „közveszélyes munkakerülőnek” nevezték és a rendőrség őrizetbe helyezte őket. A földműves családja mindig népes volt. Sok parasztyerek született, és ahogy nőttek, úgy egyre keményebb munkával segítették az elfáradt szüleiket. Csak a 20. század lett az egyik százada, elkerülendő a kisbirtokok utódok közötti szétozottságát. Kivételt képeztek a fehérgalléros, zseniális értelmiségiek, mint például Teller Ede, aki folytatta az embertömeget és a városokat fizikailag elpusztító fegyverek kutatását és fejlesztését, vagy Neumann János, a számítógépet föltaláló kutató, aki lehetővé tette az informatikát, amely számos előnye mellett rengeteg kulturális szennyet szórt szét hovatovább az egész világon, és az emberiség egyik legnagyobb butítójává lett. Legalább egy tuhat – 12-20 – világhírű és sikeres, eredetileg magyar állampolgár volt tagja az európai kultúrát romboló ötödik hadoszlopnak. Miközben Európában a csürhék országai a németeké, franciáké, belgáké és az oroszoké voltak. De a német és az orosz nép sem a saját természetük, hanem a külföldről finanszírozott forra-

dalmaik és polgárháborúik miatt. Brüsszel maga még ma is tele van közel-keleti bevándorlókkal. Ha Németország még sokáig Angela Merkel felfogása szerint politikál, akkor Germánia hamarosan iszlám ország lesz.

(Irányok) Léteztek – és még ma is léteznek – olyan korszakok, amikor az előre igazi jelentése az, hogy vissza kell menni és újratermelni a múlt sikeres megoldásait. Abba célszerű hagyni a megvesztett és elszabadult technikai fejlődést, amely fölöslegessé teszi az emberi munkaerőt. Nem a gépet, hanem az embert kell finanszírozni, tervezni, szülni, oktatni, s ha felnőtt, munkába állítani. Bár a pedagógiában is módszer a munka. Vissza kell hozni a sokgyerekes családokat, melyekben az arra rátermett vagy -nevelt asszony jól megfizetett fő hivatása a gyermeknevelés. Az arra termett vagy nevelt férj pedig pénzt keres becsületes hivatással és munkával. Valamint katonaként vigyázza és őrzi az országot. Vissza kell hozni a társadalmi hierarchiát a fentiek szerint, ahol a művelt nép – a parasztság – az alap. Hogy gépek helyett a munkások dolgozzanak. Az alsóházi értelmiség – a választhatók – serényen tanulmányozzák az ország gondjait, de javasoljanak megoldásokat is. A felsőházi intelligencia csak azt engedje át, ami történelmi, korszakos és a jövőbe mutató. A kormányzótanács szűrje meg és terjessze a kormányzó elé a legjobb megoldásokat és – ha szükséges – javasoljon új kormányzót. És ami elengedhetetlen a renchez: az alsó középosztálytól felfelé a társadalom hierarchiájában az emberek akár fegyvert is tarthassanak!

Ami pedig a túlnépesedést illeti, ez a probléma aligha létezik. Hiába zúgnak a vészhangok. Túlnépesedés csak a városokban van, főként a mega-poliszokban, ahol az ember-tömegek hatalmas felhőkarcolókban zsúfoltan élnek, mintha raktárakban hordókként sűrűsödnenek. Szívem szerint ezeket a városokat virágzó és zöld, tág és széles parcellákra szaggatnám – minden parcella közepén néhány épülettel – hogy csökkenjen a bűz és a zaj. *Mivel a probléma igazán nem a népességekben, hanem a népesség elosztásában van.* Viszont ezt is meg lehet oldani a népesség az üres helyekre való finanszírozott áttelepítésével, szinte minden kontinensen, például Szibériában, a Szaharában, a Dél jeges pólusára, Tibetbe stb., de úgy, ahogy azt a maga idejében a mártír Sztolipin elrendelte, amikor Szibériába utaztatott vonatokon önkéntes földműveseket a családjaikkal és a szükséges munkaeszközökkel, és minden egyes földműves annyi földet foglalt el, amennyit megtudott dolgozni.

Következő témánk a haladás, amelyet a múltban nem mértek. De mégis csodálatos és gyönyörű munkák születtek Leonardótól, József Attilától, Arkhimédészétől, El Grecótól, Arany Jánostól, Adam Smithtől, Jack Londontól és rengeteg alkotó mérnöktől, operanékestől, festőtől, építésztől stb. Ma viszont már mérik a fejlődést, mégpedig GDP-vel. „A GDP az egy területen, adott idő alatt előállított végső felhasználásra szánt javak (termékek és szolgáltatások) összességének értéke. Ha az időtartam nincs megszabva, akkor alapértelmezésként egy évet kell számítani. Például »a magyarországi GDP« az egy év során Magyarországon előállított végső felhasználásra szánt javak összértéke. A GDP különbözik a bruttó nemzeti terméktől (*gross national product*, GNP), mert nem tartalmazza az országok közötti jövedelem-átutalásokat, azt nézi, hogy hol keletkezett a jövedelem, nem pedig azt, hogy kik kapják meg. A GDP földrajzi körülhatároláson alapuló fogalom, a GNP pedig politikain. Míg a *nominális GDP* a GDP pénzben kifejezett értéke, a *reál GDP* az infláció hatását próbálja kiküszöbölni azzal, hogy a GDP-t alkotó javak mennyiségét és valamilyen bázisidőszaki árát veszi figyelembe. Az elsőt »money GDP«-nek is szokták nevezni, az utóbbit »állandó árú« vagy »inflációval korrigált« GDP-nek vagy GDP-nek »a bázisév árain« (ahol a bázisév az az év, amelynek a fogyasztói árindexével számolunk).” (Wikipédia, bruttó hazai termék címszó). De mérték az életszínvonallal,

életminőséggel (az alapszükségletek kielégítettségével), a fejenkénti vastermeléssel vagy egyéb partikuláris mutatókkal, mint az épített lakások számával és az inflációval stb.

De egy mutatóval – az ember minőségével – nem mértek. Talán azért, mert nem tudták számszerűsítetté tenni. Holott ez a mutató nagyon jól mérhető a nominális és a rangsor-skálával. Ugyanis ezekkel a mutatókkal nagyon is jól meg tudjuk ragadni az ember becsületességét, szakmai tudását, alkotóképességét és így tovább, kiindulva a műveikből, illetve az alkotásaikból és emberi kapcsolataikból. De azt is meg tudjuk mondani, ki a becsületesebb, kinek a szakmai tudása bővebb és termékenyebb, és azt is meg tudjuk mondani, hogy ki az alkotóképesebb vagy híresebb. Ám vannak esetek, amikor mérni sem kell ezeket a paramétereket, mert annyira látható és érezhető az ember minősége, alkotásain, viselkedésén és tehetségét megtapasztalva. És mindenekelőtt a humanizmusát (nem liberális értelemben) érzékelve.

Tudniillik ezzel a filozófiával már régóta visszaélnék, amikor alkotói és a szerzői, továbbá az írói nem mondják meg nekünk, hogy mik is az ember természetes korlátai, morális és jogi kötelezettségei, amiért is úgy tesznek, mintha minden szabad volna. Pedig jól tudják ezek a filozófusok, hogy bizony már majdnem minden meghatározott és tervezhető. Az emberek – azonban – elhiszik ezt az általános liberalizmust és csak akkor ocsúdnak fel, amikor kitör az általános anarchia vagy entrópia, amely elsodorja a hiszékenyeket. Akik így soha nem tudják meg, hogy ezek az állapotok nem spontánul jelennek meg, hanem kigondolták és tervezik őket a pénz világában élő titkos szervezetek és azoknak a kollektív uralkodói. A késő bánat – hiábavaló erőlködés, vagy megsemmisülés!

(Magamról röviden) Ami az e sorok íróját illeti, én fundamentalista vagyok, és amennyire bár tisztelem Einstein speciális, fizikai elméletét, annyira nem fogadom el a mester általános relativitáselméletét a hatásaiban (Einstein 1967 [magyar kiadás]). Jóllehet Einstein általános relativitáselmélete is megmaradt fizikusi teljesítménynek. Ezért, hogy csakis laikus formában terjedhetett el. Így én nem becülöm a relativitást, főleg abban a formában, amely a laikusok körében elterjedt. Ilyeneket hallani tőlük: „minden viszonylagos, lehet, hogy ami művészet reggel, az este már nem művészet, ami pénteken erkölcs nekem, az szombaton számomra erkölcstelen, vagy mindenkinek megvan a maga igazsága, Petinek és Pistának stb. Ha így gondolkozunk, egy idő után minden mindegyggyé válik mindenkinek. Nem! Én hiszek az egyetlen becsületben, a tisztaságban, a tehetségben, a hazában, az egészségben és minden más – szigorúan meghatározott – értékben, amely élteti az országokat, a királyságokat, a kultúrákat és a civilizációkat stb. Ahol viszont az értékek először eltorzulnak, majd megriktnak, ott végül elsorvadnak és eltűnnek. A történelemben megfigyelhető – sőt megtanulandó –, hogy az emberiség azon része, amely tartósan és szilárdan ismerte és gyakorolta a pozitív értékeket, hosszan és jól élt. Ahol azonban a másik rész kerekedett felül, amely egyedei mindent viszonylagossá tettek és csak magukkal törődtek, azok rövid életűek voltak és már régen elsüllyedtek. Ezen az alapon meg is jósolható, hogy melyik kultúra fog virágozni és melyik eltűnni záros határidőn belül.

(A liberalizmus közelebről) A liberalizmus csodálatos tétel volt abban az időben, amikor a társadalom horizontálisan – szakma szerint – és vertikálisan – a hatalom szerint – szigorúan tagolódott. Még a ruházat is tükrözte azt, hogy valaki milyen céghez vagy hatalomhoz tartozik. A tájékozódás, a felismerés és a modor szempontjából ezek a szigorú keretek még helyesek is voltak, de egy idő után nyomasztóan hatottak. A liberális eszmék felszabadítóak voltak. Először csak, mint „jelzős” szabadságok működtek. Például szabadság az adó alól, szabadság a fegyver viselésére stb., de ahogy a szabadságok szaporodtak, lét-

rejtött a szabadság „mindentől”. A kötelességekről pedig megfélekedtek, ami azért meglepő, mert minden nagybirodalom vagy nagyhatalom először a kötelezettségeket fektette le. Azaz a fundamentumot, az alapokat fogalmazta meg.

Mi is a liberalizmus gyengesége? Ha elfogadjuk azt a nézetet, miszerint a liberalizmus nem csak egy állapot, hanem – éppen a liberálisok is ezt tartják – egy terjeszkedési és fejlődési folyamat, akkor mi észrevehetjük azt, hogy ez a folyamat a rendszerek vagy struktúrák szétverése. Nagy vonásokban először a társadalmat emberekre osztották, s mint első klasszikusaik mondták: nem a csoport van az ember fölött, hanem az egyes ember fontosabb a csoportnál. Aztán a fejlődés továbbment és az embert állapotaira redukálták, majd az állapotokat hangulatokra bontották, a hangulatokat pedig az emberi testre, amivel eljutunk – például – a rákhoz, onnan pedig a halálhoz. *Mi ez, ha nem liberális fundamentalitás? Hiszen vaskövetkezetes.*

Nevezzük ezt negatív fundamentalitásnak! Hogy miért? Mert léteztek – mint fönt már céloztunk rá – pozitív fundamentalítások is, amelyek a tiszta becsületet, a szerény tisztességet, a jelentős mennyiségi és minőségű tudást, a boldog és felvilágosult közösséget, valódi – és nem zsoldos – katonákból álló (magyar) honvédséget stb., azaz nem halált, hanem életet és haladást, fejlődést jelentenek. És így is élnek. Egyébként vannak jó szándékú liberálisok is, akik – a szabadság nevében – befogadják a fundamentalistákat, mint egy jól működő, kisebbségben élő közösséget (Uribe 2015). De ezt a fundamentalisták elutasítják, mert ez az elmélet és gyakorlat nem engedi tönkretenni, lebontani a struktúrákat. Egy igazi fundamentalista tervez, épít és – nem innovációkat szül sorra, hanem – alkot egy, a mainál jobb világot.

(Miért éli túl a liberalizmus a fönt említett gyengeségeit?) A liberalizmusnak van egy megdöbbentő ereje, amely nagy hatást tesz az emberekre. Ugyanis így vagy úgy, tagadja a célokat és az értékeket, melyek nagy munkákat kívánnak. Ha viszont ezt egy liberálisnak mondanám, nyilván fölháborodna és a szabadsággal, a korlátozások hiányával érvelne. Ez – így elmondva – igaz. Mint a történelem mutatja, jelentős liberálisok léteztek, írtak és nagy eredményeket értek el mind a tudományokban, mind a politika színterein. Azonban ezek a géniuszok a múltban dolgoztak. A mai liberálisok viszont nem a fentiek követői, legföljebb csak szavaikban ismétlik elődeiket. Vegyük példának a mai pedagógiát, ahol a diák természetesen szabad, viszont a nap 7-8 órájában bent az iskolában tanul rövid szünetekkel, amitől testileg és szellemileg nagyon elfárad és elmegy a kedve is az iskolától. És ez nem véletlen. A mai oktatás szándékosan ilyen: megutáltatja a tanulást, rontja a diák egészségét, kreativitását, frusztrálja a tanulót, ha pedig teheti, megbuktatja őket. A mai pedagógia – nem a pedagógusok miatt – fáradtsággal dolgozik. Számára a fáradtság az az érték, amellyel korlátoz és elveszi tőlük a szabadságukat. A mai fiatal csak eljuttassa, hogy könnyed és vidám, amivel viszont megint csak csökkenti az energiáját. Egy ilyen ember felnőtten is szomorú, fáradt és kedvetlen. Egyáltalán nem szabad és kötetlen.

A másik példát a nagypolitikából vesszük. Terrorizmus régóta volt a világban, de az új terrorizmus jóval szervezettebb és jóval finanszírozottabb. Mire jó ez? Nos, az állandó és tartós félelemre. Az emberek félnek színházba, operába, sportcsarnokokba, áruházba, repülőtérré és kirándulni menni. Mert ezeken a helyeken robbanhatnak. Az állam szervezetei ezt fokozhatják is, akár statáriumot is kihirdethetnek. Az ilyen társadalom nem a szabadság társadalma. Ez a társadalom a félelem és a rettegés világa. *Tehát röviden: a világosan kimondott értékek helyett a fáradtság és a rettegés az eszköz, ami nem összetartja, hanem összezsúfolja a szorongó embereket.*

HIVATKOZÁSOK

- Carto, W. A. (1948) *Introduction to the book „Imperium. The Philosophy of History and Politics” by Ulick Varange (Francis Parker Yockey)*. The Noontide Press Torrance, California p. 27.
- Einstein, A. (magyar kiadás 1967) *A speciális és az általános relativitás elmélete*. Gondolat Kiadó, Budapest.
- Freud, S. (magyar kiadás 1982) *Esszék*. Gondolat Kiadó, Budapest.
- Kassák Lajos (1983) *Egy ember élete I-II*. Magvető Kiadó, Budapest.
- Raffay Ernő (2015) Előadása az MKT Kultúra-gazdasági Szakosztályában 2015. 12. 4-én.
- Uribe, F. M. (2015) The Paradox of Liberalism. *Philosophy Now*. Issue 110 october/november 2015. pp. 16–18.
- Ушинский, К. Д. (1945) *Избранные педагогические сочинения*. УЧПЕДГИЗ, Москва.

